

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έναςτος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήνας.

Έτος εννεάνητα δύο και με χίλια όκτακόσα,
έτσι 'μπέρδεξε τον χρόνο η ποιητική μας γλώσσα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ρομπος την έβραμάδα — μόνον μία φορά θα βγαίνω.
κι' έναν έγω έβραμάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχω.
και 'σαν Αθηναίον την πάλιν — και εις την έλλοιοσότην.
και εις την Έλλάδα έλην — έγιος νόμος κι' έννοσιον.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο. — ότεω φράγμα είναι μόνο.

Γιά τή είναι έμιας μέρη — ότεω φράγμα και 'στέ χέρσ.
Κι' ένα φύλλο άν κρατῆς — έγιος συνδρομητής,
κι' όποιος τον παρή δέν δίδει — δά τον πάη μαύρο είδ.
Γράμματα και συνδρομαί — άν' αύθείας προς έμέ.
Γιά τή σέρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μία έκδόρα.

Του Σεπτεμβρίου πέμπτη κι' είκοστή,
αδειάζουν των ταμείων οι μαστοί.

Πούντος τετρακόσα
και λιμάρ' η γλώσσα.

Σημαντικά Πολιτικά.

Ψάλλω με ήχον πλάγιον: Μακάριος εκείνος,
που σήμερα δεν σκέπτεται για τίποτε σαν κτήνος.
Μακάριος που σήμερα τα πόδια του ξεπλύνει
χωρίς να συλλογίζεται καθόλου τα κουπόνι.
μακάριος που σήμερα δεν κάνει διόλου σκέψη
πως πάλι το Ρωμαίικο μ' αυτό θα ξεμπερδέψη.

Μακάριος όπου στραβό τον έπλασεν η φύσις
για να μη βλέπη τή καλή και τās μεταρρυθμίσεις,
μακάριος και πās κουφός, που δέν άκούει κτύπο
και τί μας σέρνουν και αυτές μέσ' στης Φραγκιάς τον
μακάριος και πās βουβός, όπου δέν κατορθώνει [τύπο,
να 'πη κι' αυτός την γνώμη του για το φρικτό κουπόνι.

Μακάριος που πορευτή 'τόν Κεντρικών Ταμείαν
και πληρωτή άποστιγμει με πāsαν προθυμίαν,
μακάριος που σήμερα μπορεί να φαληρίση
χωρίς προς ένα δανειατήν πεντάρα να μετρήση.
μακάριος που δάνεια σημαντικά γυρεύει
και για τοκομερίδια είδω κι' έχει ψαρύσει.

Μακάριος που 'γάντζωσε καλά 'στό παραγάδι
τον κύρ Αβέρωφ, τον Συγγρό, και τον Αντωνίδη,
μακάριος όπου θαρρεί χροσάει πως θα σπέρνη
και μιλιούνα ένδεκα φαντάζεται πως πέρνει,
μακάριος άν εμπορής σ' αυτές τās περιστάσεις
μόνο με μέλι άγριον κι' άκριδες να χορτάτης.

Μακάριος άν εμπορής καθώς τον Ουγόλινον
να ροκανίσης κεφαλαίς μουφλούζηδων Έλλήνων,
μακάριον όκτώ φοραίς έκεινο το κωδωνι,
που κρύψη μέσ' στην τσέπη του μισό Ναπολέονι
και δείχνωντάς το να μάς 'πη εκοπάστε, παροδίται,
τό άξιοπεριέργον πανόραμα να 'δής. β

Μακάριος άν εμπορής η πείνα σαν σε σφιγγή
να πίνης κάβουρα ζουμί, να τρώς της μούγας ζύγκι,
μακάριος άν εμπορής σε τούτο το ρημάδι,
τό άπαυτό σου κάποτε να κάνης καζιμάδι,
κι' άν 'δρης για το στομάχι σου κανένα κεραμίδι
να μάς φονάτης εσύρηκα' καθώς τον Αρχιμηδη.

Παντοπολλή κακογλωσσιά, παντοπολλή μουμεροδρα, και δεξιά κι' αριστερά τὰ βλέπουν όλοι σκοδρα.
 «Άλλ' όμως τώρα δάνειον σπουδαίον θά γενή, και πάλιν αξιοπίστον τὸ κράτος θά φανή.»

«Ο κύριος Χαρίλαος τεντόνει τὰ ρουθούνια κι' ἀρχίζει νὰ μυρίζεται τριγύρω μιλιοῦνια, τὴν πίστιν μας τὴν ἀπίστον ἐκ νέου θὰ τιμῆση, τὸν λιμασμένο μάτι μας μὲ λίρα θὰ γεμίση, και τότε κουδονίζοντας τῆς τσάπιας θά σαλπίσωμε :
 « σὸ πείσμα σας, παληόφραγκοι, δὲν θά χρεωκοπή-
 [σωμεν.»

Μὲ τὸ τσουβάλι μερικοὶ τοῦ ρίχνουν τῆς στερλίνας κι' ἐκείνος τῆς περιφρονεῖ σάν νάναι καθαλίνας, γιὰ τὸ τοκομερίδιον κουκουταὶ δὲν τὸν μέλει και μιλιοῦνια ἐνδεκα τοῦ δίνουν και δὲν θέλει, πάρε τοῦ λέν και δώδεκα κι' αὐτὸς γυρεῖ δεκά, Μυλλόρδε, καταδέξου τα, μὴν κάνεις τὸν γχιουλέκα.

Μυλλόρδε, σ' ἐξορκίζομεν σ'τὴν δόξαν τῶσαν βράχων και σ' ἀγιασμένα κόκκαλα τῶν Μαραθωνομάχων χωρὶς πολλὰ τσακίσματα τὰ δώδεκα νὰ πάρης, ἐκείνος δὲ τοὺς ἀπαντᾷ «δὲν θά σὰς γίν' ἡ χάρις.»

Πάρτα, τοῦ λέν οἱ δανεισταί, γιὰ νὰ μὰς ἐλαφρώσῃς, κι' ἂν θέλῃς περισσότερα θά μὰς ὑποχρεώσῃς.»

«Ὁ δὲ Μυλλόρδος ἀπαντᾷ μὲ τόνο σοβαρό :
 «θέλεις δὲν θέλεις στανακὶ πρέπει νὰ πιχῆς νερό ... εἶσθ' εὐγενεῖς κι' εὐχαριστῶ, ἀλλά τί νὰ τὰ κάνω ; τὰ δεκά φθάνουν μοναχὰ και μὲ τὸ παραπάνω.»

«Άλλ' ἴσως σ'τὸν Χαρίλαον ὁ Βασιλεὺς εἶπῃ :
 «νὰ τὰ δεχθῆς, παρακαλῶ, γιὰτ' εἶναι κι' ἐντροπὴ τώρα ποὺ γάμους ἀργυροῦς θά κελαδήσῃ ἡ λύρα σ'τὴν ἐξαψὶν τῶν τελετῶν νὰ λείψῃ κι' ἡ μπακίρα, κι' ἂν δώδεκα και πρὸ πολλὰ δὲν πάρης ἀπ' ἐκείνους οὐδ' ἀργυροῦς θά ψάλωμεν, ἀλλ' οὔτε και χαλινοῦς.»

Κι' όλοι ὡς τώρα ἔλεγαν πεντάρα πῶς δὲν βρίσκει και γιὰ τοκομερίδια πῶς θά ξανάβγουν δίσκοι, κι' όταν ὁ Γ'λιώνης ἔκλαιγε τὸν πόνο του τὸ βράδυ κι' ἐγὼ μοναχὸς κι' ἐρημος σ'τῆς νύκτας τὸ σκοτάδι μ' ἔνα σκοπὸ μουφλούζικο και ντέρτι φουκαρὰ γιὰ τὸν Τρικούπη ἔφαλα πολλὸ λυπητέρα :
 «κάνουν ν' ἀνάθουν τὰ κλαριά κι' ὁ πάγος δὲν τ' ἀφίνει, κάνει κι' αὐτὸς νὰ δανεισθῆ, κανένας δὲν τοῦ δίνει.»

Φασουλῆς και Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Πηγαίνεις εἰς τὸ θέατρο ;
 Φ. Καμμιά φορὰ πηγαίνω.
 Π. Γιὰ πὶς μου εἶδες, Φασουλῆ, και τὸν Παραδαρμένο ;
 Φ. «Ὁλ' οἱ μεῖλαι κριτικεὶ τὶ τοῦψαλν και ἐκείνου κι' ἔξιστασαν τὰ φῶτὰ τῶν σ'τῆ ράχη τοῦ Ἄννιου, ἠπόρει δὲ κι' ἔξιστατο καθεὶς τῶν μετὰ ἐρικής πῶς τίτοιο ἀνθρωπος μουρὸς περὶξ Εἰρηνοϊκῆς, σχολίαν ὁ' ἐπλημυρῆς τὸ θέατρον πληθώρα, ἠπόταν δὲ κι' ἡ προσφιλις κυρία Θεοδόρα, τοῦ Ζαχαρία σύζυγος, νοικικυρὰ ρεσοῦ, γαλιάνορα πρώτης τάξεως και δεισιπνα γλωσοῦ, ἐβγῆκε μὲ τὸν ἀνδρα της νὰ παιξῆ κλωτσοκαουεῖ κι' ἀπάνω εἰς τὴ φούριε της τὸν φῶναξε μαγκουση, εἶ! τότε πλῆον ἔγινε μεγάλη φασαρία κι' ἀμείως ἀνατρίγμισε καθ' εὐγενῆς κυρία, κι' ἀκούε ἐκεῖ, ἐφῶναξε, ἀπὸ γυναικάς στόμα μια τίτοια λέξις ν' ἀκουσθῆ και νάβγη τίτοια βράρα ; και ποῖά μ'πορεὶ τὴν σήμερον νὰ πῆ μια τίτοια λέξι, ποῖ κι' ἡ φασουδαὶς ἔγιναν μὴ στάξῃ και μὴ βρέιξῃ ; Ἄς μάρθ δὲ κι' ὁ Ἄννιος κι' οἱ ἄλλοι φιλόλογοι πῶς ἀχυρα και τὸ κοινὸν κι' ἡ κριτικὴ δὲν τρώγει,

κι' ἂν ἄλλοτε ἠνείγετο νὰ γράφῃς ὅπως ὅπως μὰ σήμερα ἐγύρτασε μὲ γράμματα ὁ τόπος, και δέγῃσαι ψυχρὸ λουτρό και κρῖο σεβητισαλι ἀπὸ τὸν Ἑλληνα Σαρσί, τὸν Τίλη τὸν Πετοσάλη. Κι' εἶπα κι' ἐγὼ σ'τὸν Ἄννιου : «μὴ τόσο γλοσοκάνης... αὐτὸν τὸν Ζαχαρία σου Ἐφῆτη δὲν τὸν κάνεις, γιὰ νὰ γλυτωσῃμε κι' ἔμεις ἀπὸ τὴν κριτικὴν κι' ἀπὸ κερφῶν δικαστῶν ἀγγῆν μουσικὴν ; Εἰρηνοϊκῆς, Ἄννιου, δὲν πρέπει ν' ἀπομείνῃ... ὅσο τὸν πᾶς ψηλότερα μωρῶτερος θά γίνῃ, και τότε πᾶς οἱ βεβαίω πῶς πρὸ πολὺ θ' ἀρίση... μὰ πὶς και σ'τὴν γυναικά του νὰ μὴ φορῇ τὸ ρεῖο κι' οὔτε ποτὲ τὸν ἀνδρα της μαγκουφῆ νὰ τὸν βρέιξῃ γιὰτὶ καθένας ντιτογακὶ περαζέται κι' ἀφρίζει. Μὴν ἐπιμείνης, ἄκουσε τί λένε κι' ἡ γαλιάνορα... τὸ πνεῦμά σου κι' ἡ χάρις σου δὲν εἶναι γὰς τῆς μάνδρας, ὁ δὲ Παραδαρμένος σου, ὁ δόλιος Ζαχαρίας, ὅπου ληπτοῦς ἐρέθισε κυριὸς και κυρίας, ἂν και δὲν κερφτῆ ἀρετὰς μεγάλας κι' ἀπορρήτους, θά σκάξῃ ντιτογακὶ σαχλους και κριτικῶς ἀκρίτους. Ἄτὰ σχετὸν ἐλάθησα μὲ ὑφὸς ἐξημῖνον σ'τὸν προκαλίσαντα κρωγμοῦς κριτῶν παραδαρμένω,